

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska 6, HR-21000 Split

St-431/2026
St-432/2025
St-433/2026

Predstečajni dužnik: **STUDENAC d.o.o.**, Četvrt Ribnjak 17, Omiš,
OIB: 02023029348, zastupano po Luki Tadić-Čoliću,
odvjetniku u Zagrebu, Ivana Lučića 2A, Zagreb

Zagreb, 28. rujna 2026.

PODNEŠAK PREDSTEČAJNOG DUŽNIKA

Luka Tadić-Čolić
Odvjetnik / Attorney-at-Law

Ivana Lučića 2a / 19
HR – 10000 Zagreb
luka.tadic-colic@wolftheiss.com

U suradnji s / In cooperation with
Wolf Theiss

Predstečajni dužnik, **STUDENAC d.o.o.**, Četvrt Ribnjak 17, Omiš, OIB: 02023029348, podnio je prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka 23. rujna 2026. godine. Postupak se pred Trgovačkim sudom u Splitu vodi pod poslovnim brojem St-431/2026.

Predstečajni dužnik je obaviješten kako je A&G LOGISTIKA 01 d.o.o. iz Kopčevca, Ulica hrvatskog preporoda 58F, OIB 79502089410 (**A&G**), 23. rujna 2026. godine podnio prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad predstečajnim dužnikom, koji predmet se pred Trgovačkim sudom u Splitu vodi pod poslovnim brojem spisa St-433/2026.

Predstečajni dužnik je obaviješten i kako je A&G 23. rujna 2026. godine podnio još jedan prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, nadopunjen u odnosu na raniji prijedlog, a koji se pred Trgovačkim sudom u Splitu vodi pod poslovnim brojem St-432/2026.

Predstečajni dužnik se protivi prijedlozima za otvaranje stečajnog postupka koji se pred Trgovačkim sudom u Splitu vode pod poslovnim brojevima St-432/2026 i St-433/2026, pri čemu moli da sud otvori predstečajni postupak u predmetu poslovni broj St-431/2026.

Predstečajni dužnik je već 25. rujna 2026. godine proaktivno žurno podnio podnesak kojim se očituje na pravnu problematiku vezanu za obijesno i štetno postupanje A&G-a, koje je motivirano pokušajima ostvarivanja povlaštenog tretmana u odnosu na sve zainteresirane strane, obrazlažući vremenski slijed postupanja, značaj predstečajnog postupka, postojanje predstečajnog razloga i nepostojanje stečajnih razloga, ispravno pravno tumačenje mjerodavnih propisa i zloupotrebu procesnih ovlaštenja A&G-a, kao i podredni prijedlog za određivanje nužnih mjera osiguranja u okviru stečajnog postupka.

Predstečajni dužnik se ovim podneskom, sukladno zaključku suda poslovni broj St-431/2026-8 od 25. rujna 2026. godine, dodatno očituje na neosnovanu argumentaciju i zlonamjerne pokušaje opstruiranja vođenja predstečajnog postupka od strane A&G-a, usmjerene na ostvarivanje povlaštenog tretmana na štetu preostalih sudionika.

Pritom, predstečajni dužnik podnosi ovaj podnesak u sva tri predmeta koja se – prema saznanjima predstečajnog dužnika – trenutačno vode pred Trgovačkim sudom u Splitu, kako bi se omogućilo donošenje smislenog rješenja u odnosu na navedenu situaciju.

Uvodno, predstečajni dužnik je već podneskom od 25. rujna 2026. godine objasnio vremenski slijed postupanja, pri čemu dodatno napominje da je A&G dodatno podnio još jedan prijedlog za otvaranje stečajnog postupka 23. rujna 2026. godine oko 20:00 sati, dakle nakon što je predstečajni vjerovnik podnio prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka, što potvrđuje maliciozne namjere A&G-a.

Međutim, neovisno o vremenski bliskim proceduralnim aktivnostima 23. rujna 2026. godine, koje su svakako relevantne za odlučivanje suda, kao i aktivnostima koje su tome prethodile (uključujući druge pokušaje A&G-a da postigne povlašteni tretman), bitno je istaknuti i aktivnosti koje su uslijedile potom.

S tim u vezi, predstečajni dužnik primjerice ističe sljedeće okolnosti koje jasno oslikavaju pozadinu:

- A&G je putem raznih kanala komunikacije stupio u kontakt s predstavnicima predstečajnog dužnika, suštinski sa zahtjevom da njegova navodna novčana tražbina – koja je u dijelu još nedospjela, a u preostalom dijelu još ne postoji jer još nije ni fakturirana – bude u potpunosti namirena, pri čemu je predloženo da se zatraženo pogodovanje uredi uz naplatno ustupanje tražbine, kojim bi netko stekao navodnu tražbinu u zamjenu za plaćanje njene pune vrijednosti.

Dokaz: saslušanje relevantnih zaposlenika predstečajnog dužnika, prema potrebi

- A&G je paralelno s navedenim kontaktima istupio i u medijima, pri čemu je javnosti obznanio pozadinske motive, koji predstavljaju sve samo ne legitiman prijedlog za stečajni postupak.

Antonio Gavranović pojasnio nam je kako je tim postupkom želio onemogućiti predstečajnu nagodbu, a sve kako bi se namirili vjerovnici u Hrvatskoj.

"Ja sam taj koji Studencu ne dopušta predstečaj. Mi smo željeli da se namire vjerovnici", što prije. Htjeli smo ubrzati cijeli postupak. Naš je cilj da se što prije isplate dugovi", rekao nam je Gavranović.

Dokaz: "Ja sam taj koji trgovačkom divu ne dopušta predstečaj", 25. rujna 2026., Prilog 1.

- Predstečajni dužnik je žurno reagirao i javnosti obznanio svoj položaj na postupanje A&G-a.

Iz Studenca su nam odgovorili na upit vezan uz najnoviju situaciju.

"Podneseni zahtjev za otvaranje stečaja je metoda pritiska i ucjene usmjerena na osiguravanje nepravednog i nezakonitog povlaštenog tretmana, što potvrđuje ponuda dobavljača da povuče zahtjev u zamjenu za namirenje svoje tražbine u punoj vrijednosti. Pozivamo podnositelja ovog neutemeljenog zahtjeva da ga povuče. Smatramo da je riječ o krajnje neodgovornom potezu jednog dobavljača koji ugrožava predstečajni postupak i interese svih dionika – zaposlenika, dobavljača, vjerovnika i kreditora – te može nanijeti ozbiljnu štetu procesu usmjerenom na stabilizaciju poslovanja", ističu iz Studenca.

Dokaz: Jutarnji list, "Studenac: Ovo je ucjena jedne tvrtke [...]", 25. rujna 2026., Prilog 2.

- Budući da navedeni pokušaji A&G-a da ostvari nepripadni povlašteni tretman nisu urodili plodom, s obzirom na to da predstečajni dužnik nema namjere sudjelovati u bilo kakvim protuzakonitim aktivnostima pogodovanja određenim vjerovnicima, A&G nije posustao i – primjerice – nastavio poduzimati aktivnosti u odnosu na svoj obijesni prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, već se obratio relevantnim zaposlenicima predstečajnog dužnika s informacijom da je pripremio kaznenu prijavu protiv predstečajnog dužnika i relevantnih osoba, navodeći da je spreman odustati od podnošenja kaznene prijave ako se postigne dogovor.

*"Poštovani, nažalost, **niste ponudili nikakvo konstruktivno rješenje problema**. Stoga ja moram nastaviti s daljnjim pravnim radnjama, među koje spada i **podnošenje kaznene prijave**. Nju vam dostavljam u prilogu, sve kako biste bili svjesni mogućeg daljnjeg razvoja ove situacije i svih implikacija koje će ta prijava izazvati. **Podsjećam vas. Isključivo o mom daljnjem postupanju ovisi da li će doći do otvaranja stečaja ili će se firma sačuvati kroz predstečaj**. Imajući u vidu sve navedeno, predlažem da još jedanput objektivno i razborito razmislite o svemu te da date svoje prijedloge uređenja naših međusobnih odnosa, **a bez involviranja pravosudnih tijela i tijela kaznenog postupka u naš odnos.**"*

Dokaz: E-mail A&G-a predstavnicima predstečajnog dužnika, 27. rujna 2026., Prilog 3.

- Dakle, ne samo da A&G prijeti podnošenjem kaznene prijave, već koristi nacrt kaznene prijave kao još jedan od koraka u cilju ostvarivanja povlaštenog tretmana u odnosu na ostale vjerovnike i sudionike, pri čemu jasno i nedvosmisleno tvrdi kako u svojim rukama drži sudbinu planiranog restrukturiranja predstečajnog dužnika, a koje je nedvojbeno u interesu svih sudionika.
- Predstečajni dužnik je i ovaj pokušaj ostvarivanja povlaštenog tretmana kategorički odbacio.

SUKOB trgovačkog lanca Studenac i tvrtke A&G Logistika 01 ušao je u novu fazu. Iz Studenca su večeras najavili da sa svojim pravnim timom pripremaju odgovarajuće radnje protiv Antonija Gavranovića, vlasnika A&G Logistike, kojeg optužuju za pokušaj iznude. Spor je počeo kada je A&G Logistika zatražila otvaranje stečaja Studenca zbog potraživanja od oko 800.000 eura.

Studenac: Gavranovićev e-mail je pokušaj iznude

U Studencu tvrde da Gavranović tim postupanjem pokušava naplatiti svoju tražbinu prije odluke suda i mimo postupka koji bi uređivao odnose sa svim vjerovnicima. Povod za novu reakciju je e-mail koji je Gavranović, prema tvrdnjama iz Studenca, uputio cijeloj upravi trgovačkog lanca. Navode da je uz poruku bila priložena i pripremljena kaznena prijava protiv članova uprave i tvrtke, koja zasad nije podnesena.

Dokaz: Studenac objavio e-mail vjerovnika: "Ovo je pokušaj iznude", 27. rujna 2026., Prilog 4.

Drugim riječima, A&G nije posustao, već nastavlja s aktivnostima koje svojim karakterom i vremenskim slijedom ukazuju na obijest i svjesno postupanje usmjereno onemogućavanju predstečajnog postupka, nastojeći pritom A&G-u osigurati povlašteni položaj u odnosu na sve ostale sudionike. Predstečajni dužnik kategorički odbija sudjelovati u takvim zlonamjernim aranžmanima i nastavlja aktivnosti usmjerene provedbi predstečajnog restrukturiranja, postupka koji služi uređivanju pravnog položaja dužnika i njegova odnosa prema vjerovnicima, sprječavanju nesposobnosti za plaćanje i održavanju njegove djelatnosti, čime se ostvaruje zaštita prava i legitimnih interesa svih zahvaćenih sudionika.

Međutim, iako pravno kreativno, postupanje A&G-a ustvari nema uporište u mjerodavnim propisima.

Prvo, predstečajni dužnik je već podneskom od 25. rujna 2026. godine ukazao na to da sud ne smije pristupiti interpretaciji mjerodavnih propisa s pretjeranim pravnim formalizmom, osobito u opisanim okolnostima, s obzirom na to da se na taj način – između ostalog – krše prava na pristup sudu i pravno sredstvo. Predstečajni dužnik dodatno napominje da je navedeni pristup prihvaćen u sudskoj praksi.

"27. Stoga, u svakom slučaju, o tražbini podnositelja trebalo bi odlučiti u predmetnom parničnom postupku (vidi § 8.). U tim okolnostima, odbacivanje tužbe podnositelja isključivo zbog nepravovremene prijave njegove tražbine u predstečajnom postupku predstavljalo je pretjerani formalizam koji je povrijedio samu bit njegova prava na pristup sudu."

Dokaz: ESLJP, Merćep protiv Hrvatske, Presuda od 11. veljače 2025., Prilog 5.

"45. Ustavni sud već godinama uporno ponavlja da su nadležna tijela, uključujući sudove, dužni tumačiti i primjenjivati mjerodavno pravo, uvijek i bez izuzetka, u svjetlu osobitih okolnosti svakog konkretnog slučaja."

Ako je u nekom konkretnom slučaju mjerodavan jedan zakon, ali združeni učinci tog i nekog drugog ili više drugih zakona izravno utječu na zakonska prava ili obveze stranaka, onda su nadležna tijela, uključujući sudove, bez iznimke dužni tumačiti sve te mjerodavne propise u njihovoj ukupnosti, polazeći od združenih učinaka koje oni proizvode za stranku u svjetlu osobitih okolnosti samog slučaja, stalno imajući na umu da njihove odluke ne smiju dovoditi do nerazumnog i objektivno neopravdanog ishoda za samu stranku, a ponajmanje kršiti njihova ustavna prava ili objektivne vrijednosti hrvatskog ustavnog poretka.

*46. Ustavni sud podsjeća: pravna sigurnost - zajedno s načelom supremacije prava - podrazumijeva da je **pravo stvoreno kako bi se primjenjivalo u praksi na konkretne životne situacije**. Iako je apstraktno vrednovanje samog zakonodavstva važno za ostvarenje načela vladavine prava [...] **kategoričnost objektivnog prava nikako ne znači da se pravna pravila smiju primjenjivati na konkretne životne situacije toliko nefleksibilno, mehanički i slijepo da postaje nemoguće uvažavati imperativne razumnosti i pravičnosti. U svakom takvom slučaju uvijek će biti riječ o pretjeranom formalizmu protivnom Ustavu.**"*

Dokaz: Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-5989/2013, 9. veljače 2016., Prilog 6.

*"6. Ocjena o tome radi li se u svakom pojedinom slučaju o pretjeranom formalizmu u pravilu ovisi o ispitivanju predmeta u cjelini, kao i o posebnim okolnostima predmeta. **Pretjerani formalizam u odlučivanju sudova postoji onda kada su pravna stajališta proizvod "mehaničke" primjene pozitivnog prava bez uzimanja u obzir konteksta i sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline s aspekta zaštite ustavnih prava, ali i s aspekta temeljnih vrijednosti ustavnog poretka Republike Hrvatske zbog čega je takva primjena pozitivnog prava na konkretne slučajeve neprihvatljiva** (tako Ustavni sud, U-III-2148/2009 od 13. studenoga 2014., U-III-3763/2023 od 1. listopada 2025.). **Isto tako, pretjerani formalizam postoji u slučajevima vrlo strogog tumačenja postupkovnog pravila koje sprječava ispitivanje osnovanosti tužbe.**"*

Dokaz: Vrhovni sud Republike Hrvatske, Revd-2846/2025, 8. siječnja 2026., Prilog 7.

*"23. Sve navedeno upućuje na zaključak da **mnoge odredbe Stečajnoga zakona koje se odnose na predstečajni postupak nisu jasne i dovode sudionike u postupku u zabludu u pogledu svojih prava i obveza u predstečajnom postupku.** [...] 25. Imajući u vidu sve navedeno drugostupanjski sud mijenja svoje dosadašnje pravno shvaćanje i*

smatra u konkretnom slučaju da **pravo na pristup sudu treba imati prednost pred postupovnim odredbama. Postupovna pravila trebaju služiti ciljevima pravne sigurnosti ali ne smiju predstavljati prepreku za odlučivanje o osnovanosti zahtjeva.**

Dokaz: Visoki trgovački sud RH, Pž 2577/2025-4, 17. studenog 2025., Prilog 8.

Navedene okolnosti osobito je potrebno sagledati u kontekstu vremenskog slijeda i ukupnosti aktivnosti A&G-a, koje nedvojbeno upućuju na zaključak da postupanje A&G-a predstavlja maliciozno korištenje zakonskih mehanizama usmjereno ostvarivanju neprikladnog povlaštenog tretmana, koji je pravnim poretkom zabranjen i protupravan, a koji sud ne smije dopustiti. Takvo postupanje osobito se ima vrednovati i kroz prizmu zlorabe procesnih ovlaštenja sukladno članku 10. SZ-a u vezi s člankom 10. ZPP-a, na što je predstečajni dužnik već detaljno ukazao u podnesku od 25. rujna 2026. godine i na koje okolnosti se dodatno neće očitovati kako ne bi prekomjerno opterećivao ovaj podnesak.

Drugo, iako A&G smatra svoje postupanje pravno kreativnim mehanizmom usmjerenim ostvarivanju neprikladnog povlaštenog tretmana, interpretacija A&G-a nije utemeljena u mjerodavnim propisima. Drugim riječima, relevantne odredbe SZ-a i drugih mjerodavnih propisa – sagledane pojedinačno i međusobno u cjelini - jednostavno ne predviđaju situaciju koja je nastala u ovom konkretnom slučaju.

Naime, članak 15. stavak 3. SZ-a, propisuje da ako je pokrenut stečajni postupak, nije dopušteno pokretanje predstečajnoga postupka. Dakle, navedena zakonska odredba regulira situaciju u kojoj je stečajni postupak već pokrenut, a naknadno se podnosi prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka, odnosno situaciju vremenskog slijeda u kojoj jedan postupak realno vremenski prethodi drugome. Međutim, navedena odredba ne predviđa i ne regulira situaciju istovremenog podnošenja prijedloga.

U konkretnom slučaju, riječ je o tome da su prijedlozi za sva tri postupka – poslovni broj St-431/2026 (prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka), poslovni broj St-432/2026 i poslovni broj St-433/2026 (prijedlozi za otvaranje stečajnog postupka) – pokrenuti na temelju prijedloga koji su podneseni istoga dana, 23. rujna 2026. godine. Dakle, nije riječ o situaciji u kojoj bi – primjerice – prijedlog za otvaranje stečajnog postupka bio pokrenut nekoliko dana ili čak dan ranije prije podnošenja prijedloga za otvaranje predstečajnog postupka, već je riječ o situaciji u kojoj su svi prijedlozi podneseni na jedan isti dan.

Drugim riječima, cjelokupna argumentacija iznesena od strane A&G-a zasnovana je na tumačenju i popratnoj sudskoj praksi koji su apsolutno neprimjenjivi na relevantne okolnosti ovog slučaja, osobito s obzirom na opisane – neskrivene, već jasno izjašnjene – namjere A&G-a, koje predstavljaju sve samo ne legitiman prijedlog za otvaranje stečajnog postupka od strane potencijalno ovlaštenog vjerovnika.

Ključno je da SZ ne predviđa posebne odredbe o situaciji istovremenog podnošenja prijedloga za otvaranje predstečajnog i stečajnog postupka, a osobito ne predviđa odredbe koje bi određivale koji se prijedlog smatra prvim i koji prijedlog ima prednost. U tom pogledu, valja istaknuti da sve relevantne odredbe SZ-a koje reguliraju rokove koriste izraze poput "*u roku od tri dana*" (članak 16. SZ-a), "*u roku od osam dana*" (članak 31. SZ-a), i slično. Nijedna od navedenih odredbi ne operira s pojmom "*sat*" ili "*minuta*", niti određuje da bi redoslijed podnošenja prijedloga istoga dana imao pravnu relevantnost.

Međutim, niti ZPP (koji bi se potencijalno analogno primjenjivao sukladno odredbi članka 10. SZ-a) ne poznaje i ne normira vremenski redoslijed unutar istoga dana. Naprotiv, ZPP dosljedno koristi "*dan*" kao najmanju relevantnu vremensku jedinicu za određivanje trenutka podnošenja podneska sudovima.

Primjerice, članak 106.a ZPP-a, koji uređuje elektroničko podnošenje podnesaka, izričito propisuje: "*dan kada je informacijski sustav podnositelju potvrdio primitak podneska smatra se danom predaje podneska sudu kojemu je upućen*". Dakle, zakonodavac izričito koristi formulaciju "*dan*" – ne "*sat*", ne

"minutu", ne "sekundu" – kao relevantan trenutak za određivanje kada je podnesak predan sudu. Nadalje, istovjetno rješenje sadrži i članak 113. ZPP-a koji uređuje podnošenje podnesaka putem pošte: *"ako je podnesak upućen preko pošte preporučenom pošiljkom ili telegrafski, dan predaje pošti smatra se danom predaje sudu kojemu je upućen"*, čime zakonodavac dosljedno koristi "dan" kao kriterij.

Navedene odredbe ZPP-a nedvojbeno potvrđuju da hrvatski procesni pravni sustav – i u stečajnom pravu (SZ) i u općem parničnom pravu (ZPP) – dosljedno koristi "dan" kao relevantnu referentnu vremensku jedinicu za određivanje trenutka podnošenja podneska. Niti jedna odredba ne predviđa da bi vremenski redoslijed podnošenja podnesaka unutar istoga dana imao bilo kakvu pravnu relevantnost.

Slijedom toga, tumačenje članka 15. stavka 3. SZ-a na način da se prednost u postupanju određuje prema satu ili minuti podnošenja prijedloga bilo bi protivno sustavnom tumačenju hrvatskog procesnog prava, koje dosljedno operira s danom kao najmanjom relevantnom vremenskom jedinicom. Takvo tumačenje ne bi imalo uporište niti u SZ-u, a niti u ZPP-u (koji se na njega supsidijarno primjenjuje).

Naime, prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka dobio je prvi poslovni broj – St-431/2026 – dok su prijedlozi za otvaranje stečajnog postupka dobili kasniji poslovni broj – St-432/2026 i St-433/2026. Nadalje, čak i ako bi se prihvatilo tumačenje prema kojem bi vremenski redoslijed podnošenja prijedloga unutar istoga dana imao pravnu relevantnost (što predstečajni dužnik kategorički osporava), valja istaknuti da faktično postupanje suda u konkretnom slučaju nedvojbeno upućuje na zaključak da je predstečajni postupak poslovni broj St-431/2026 prvi postupak u svakom relevantnom smislu.

Nadalje, prva objava na e-Oglasnoj ploči sudova učinjena je upravo u predmetu poslovni broj St-431/2026, dakle u predstečajnom postupku. Objave u predmetima St-432/2026 i St-433/2026 uslijedile su tek nakon objave u predstečajnom postupku. Navedeni kronološki redoslijed objava dodatno potvrđuje da je sud predstečajni postupak tretirao kao prvi postupak u kojem je potrebno postupati.

Također, osobito je značajno istaknuti da je prva relevantna procesna radnja suda – zaključak za dopunu prijedloga poslovni broj St-431/2026-8 od 25. rujna 2026. godine – donesena upravo u predstečajnom postupku. Predstečajni dužnik je navedeni zaključak već u cijelosti ispoštovao i dostavio traženu dopunu. Dakle, sud je faktično započeo postupati u predstečajnom predmetu St-431/2026, dok su relevantne procesne radnje u predmetima St-432/2026 i St-433/2026 uslijedile tek naknadno.

Navedene okolnosti – prvi poslovni broj, prva objava na e-Oglasnoj ploči i prva procesna radnja suda – nedvojbeno upućuju na zaključak da je predstečajni postupak u predmetu poslovni broj St-431/2026 stvarno i faktično prvi postupak u odnosu na koji sud postupa. Bilo kakvo naknadno tumačenje prema kojem bi stečajni postupak imao prednost bilo bi protivno postupanju suda i dovelo bi do apsurdne situacije u kojoj bi se postupak koji je faktično započeo prvi naknadno tretirao kao da nije započeo.

Predstečajni dužnik napominje da bi se dodatna argumentacija u prilog navedenom zaključku mogla izvesti i iz relevantnih odredbi Sudskog poslovnika, koji detaljno uređuje postupanje sudova prilikom zaprimanja i evidentiranja podnesaka, dodjele poslovnih brojeva, kao i vođenja upisnika. Međutim, predstečajni dužnik se u ovom podnesku neće detaljno očitovati na sve relevantne odredbe Sudskog poslovnika iz kojih proizlazi jednakovrijedna argumentacija koja je protivna tumačenju A&G-a. Naime, predstečajni dužnik smatra da je prethodno i niže izložena argumentacija – temeljena na normativnim odredbama SZ-a i ZPP-a, teleološkom tumačenju, pravu Europske unije i faktičnom postupanju suda – sama po sebi sasvim dostatna za donošenje ispravne i zakonite odluke suda, kao i da daljnja elaboracija odredbi svih potencijalno mjerodavnih propisa nije nužna za pravilno razumijevanje pravne situacije.

Jedina i isključiva zakonska iznimka koja upućuje na relevantnost preciznog trenutka jest trenutak otvaranja postupka, odnosno članak 129. SZ-a. Međutim, valja razlikovati pojam "*pokretanja*" postupka

od pojma "otvaranja" postupka. Slijedom navedenog, u SZ-u postoji pravna praznina koju je potrebno popuniti, i to primjenom teleološkog tumačenja, uzimajući u obzir svrhu predstečajnog i stečajnog postupka kako je definirana u članku 2. SZ-a, a koja nedvojbeno daje prednost predstečajnom postupku.

S tim u vezi, članak 2. stavak 1. SZ-a propisuje da se predstečajni postupak – u slučaju predstečajnog razloga – provodi radi uređivanja pravnoga položaja dužnika i njegova odnosa prema vjerovnicima, sprječavanja nesposobnosti plaćanja i održavanja djelatnosti, pri čemu članak 2. stavak 2. SZ-a – u slučaju stečajnog razloga – propisuje da se stečajni postupak provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima.

Drugim riječima, iz usporedbe navedenih odredbi nedvojbeno proizlazi da zakonodavac daje prednost predstečajnom postupku kao mehanizmu koji služi sprječavanju nesposobnosti plaćanja i održavanju djelatnosti dužnika – dakle, preventivnom mehanizmu restrukturiranja – u odnosu na stečajni postupak koji služi likvidacijskom unovčenju imovine. Navedeno tumačenje osobito je smisleno u kontekstu sveobuhvatnih okolnosti konkretnog slučaja, u kojem predstečajni dužnik zapošljava više od 7.000 radnika i posluje putem više od 1.400 poslovnica diljem Republike Hrvatske. Predstečajni postupak upravo ima za cilj očuvanje takvih radnih mjesta i nastavak poslovne djelatnosti, dok bi otvaranje stečajnog postupka dovelo do krajnje neizvjesne sudbine svih navedenih zaposlenika i njihovih obitelji.

Stoga, prilikom popunjavanja pravne praznine u situaciji kada su prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka i prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podneseni istoga dana, sud bi trebao dati prednost predstečajnom postupku, koji služi preventivnoj svrsi uređivanja pravnoga položaja dužnika, sprječavanja nesposobnosti plaćanja i održavanja njegove djelatnosti, u odnosu na stečajni postupak, a koji pak služi likvidacijsko-kolektivnoj svrsi skupnog namirenja vjerovnika unovčenjem imovine.

Sukladno navedenome, sud bi trebao odbaciti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka u predmetu poslovni broj St-433/2026, kao i u predmetu poslovni broj St-432/2026, i pritom nastaviti s provedbom prijedloga za otvaranje predstečajnog postupka u predmetu pod poslovnim brojem St-431/2026.

U krajnjem slučaju, ako sud iz bilo kojih razloga ne prihvati navedenu argumentaciju, predstečajni dužnik podredno predlaže spajanje svih navedenih postupaka – predmeta poslovni broj St-431/2026, St-432/2026 i St-433/2026 – radi jedinstvenog odlučivanja i donošenja zajedničke cjelovite odluke.

Treće, neovisno o prethodno izloženoj argumentaciji temeljenoj na teleološkom tumačenju domaćeg prava, prednost predstečajnog postupka dodatno proizlazi i iz obveza Republike Hrvatske kao države članice Europske unije. Naime, Direktiva (EU) 2019/1023 od 20. lipnja 2019. o okvirima za preventivno restrukturiranje, otpustu duga i zabranama te o mjerama za povećanje učinkovitosti postupaka koji se odnose na restrukturiranje, nesolventnost i otpust duga (**Direktiva**) predstavlja temeljni izvor prava Europske unije u području preventivnog restrukturiranja. S tim u vezi, uvodna izjava (2) Direktive izričito naglašava da preventivno restrukturiranje treba omogućiti dužnicima u financijskim teškoćama da nastave poslovati, u cijelosti ili djelomično, promjenom sastava, uvjeta ili strukture svoje imovine i obveza, a da pritom izbjegnu nesolventnost, čime se sprječava nepotreban gubitak održivih poduzeća, štite radna mjesta i maksimalizira ukupna vrijednost za vjerovnike, vlasnike i gospodarstvo u cjelini.

Nadalje, uvodna izjava (3) Direktive dodatno pojašnjava razliku između održivih i neodrživih poduzeća: preventivno restrukturiranje treba pomoći održivim poduzećima, dok neodrživa poduzeća bez izgleda za preživljavanje trebaju biti likvidirana što je brže moguće kako bi se izbjeglo gomilanje i povećanje gubitaka na štetu vjerovnika, radnika, dionika i gospodarstva. Nadalje, članak 4. stavak 1. Direktive uspostavlja temeljnu obvezu država članica: *"države članice osiguravaju da, ako postoji vjerojatnost nesolventnosti, dužnici imaju pristup okviru za preventivno restrukturiranje kojim im se omogućuje restrukturiranje s ciljem sprečavanja nesolventnosti i osiguravanja njihove održivosti, ne dovodeći u*

pitanje druga rješenja za izbjegavanje nesolventnosti, čime bi se zaštitila radna mjesta i očuvala poslovna djelatnost." Iz navedenih odredbi nedvojbeno proizlazi da države članice Europske unije imaju obvezu osigurati pristup preventivnom restrukturiranju dužnicima kod kojih postoji vjerojatnost nesolventnosti (prijetuća nesposobnost plaćanja), što je situacija u kojoj se nalazi predstečajni dužnik.

Republika Hrvatska transponirala je Direktivu u hrvatski pravni sustav, što potvrđuje članak 1.a SZ-a.

Također, Uredba (EU) 2015/848 od 20. svibnja 2015. o postupcima u slučaju nesolventnosti (**Uredba**) predstavlja izravno primjenjivi akt prava Europske unije koji uređuje nadležnost, priznanje i izvršenje, mjerodavno pravo te koordinaciju postupaka nesolventnosti s prekograničnim elementom.

Naime, uvodna izjava (10) Uredbe izričito naglašava da se njezino područje primjene treba proširiti na postupke koji potiču spašavanje gospodarskih subjekata u poteškoćama, uključujući postupke restrukturiranja u fazi kada postoji samo vjerojatnost nesposobnosti plaćanja, kao i na postupke u kojima dužnik ostaje u potpunom ili djelomičnom posjedu svoje imovine i poslova. Nadalje, uvodna izjava (11) Uredbe dodatno pojašnjava da privremeni zastoj pojedinačnih radnji ovrhe treba omogućiti jer pojedinačne radnje ovrhe mogu poremetiti pregovore o restrukturiranju i ugroziti izgledi za spašavanje dužnikova poslovanja. Navedene odredbe Uredbe jasno pokazuju da su i Direktiva i Uredba usmjerene na isti cilj: osiguravanje pristupa preventivnim postupcima restrukturiranja za dužnike u ranoj fazi financijskih poteškoća, dok je to još uvijek moguće i dok postoje izgledi za očuvanje poslovanja.

Slijedom navedenog, uzimajući u obzir prethodno izloženi normativni okvir prava Europske unije, protivno postupanje suda – odnosno davanje prednosti stečajnom postupku nad predstečajnim postupkom u situaciji kada su prijedlozi podneseni istoga dana i kada predstečajni dužnik ispunjava predstečajni razlog (prijetuću nesposobnost plaćanja) – predstavljalo bi povredu prava Europske unije, iz mnogobrojnih razloga i pravnih standarda uspostavljenih i izravno primjenjivih u Republici Hrvatskoj.

Stoga, sud je dužan tumačiti odredbe SZ-a u skladu s navedenim načelima i obvezama iz prava Europske unije, odnosno dati prednost predstečajnom postupku nad stečajnim postupkom, i to osobito u situaciji kada su prijedlozi za otvaranje predstečajnog i stečajnog postupka podneseni istoga dana, čime će osigurati poštovanje obveza Republike Hrvatske kao države članice Europske unije, kao i zaštititi prava i interese predstečajnog dužnika, njegovih vjerovnika, zaposlenika i poslovnih partnera.

Navedeni prioritet preventivnog restrukturiranja, propisan pravom Europske unije, dosljedno je prenesen i u odredbe SZ-a. Drugim riječima, predstečajni postupak strukturiran je kao primarna aktivnost za dužnike kod kojih postoji prijetuća nesposobnost za plaćanje, a ne kao sekundarni ili alternativni pravac. Navedeno proizlazi iz sljedećih normativnih i teleoloških razloga: Primarno, članak 4. SZ-a propisuje da je predstečajni razlog prijetuća nesposobnost za plaćanje, koja prema stavku 2. istog članka postoji ako predstečajni dužnik predviđa da neće moći ispuniti postojeće obveze po dospelosti. Istodobno, članak 4. stavak 1. i članak 5. stavak 3. SZ-a predviđaju da se u slučaju prijetuće nesposobnosti za plaćanje može pokrenuti predstečajni postupak ili stečajni postupak. Dakle, zakonodavac dopušta da se u slučaju prijetuće nesposobnosti za plaćanje podnese prijedlog za stečajni postupak, ali je kao primarni pravac ciljano predviđen predstečajni postupak, što proizlazi iz svrhe oba postupka definirane u SZ-u.

Predstečajni postupak omogućuje: (a) nastavak poslovne djelatnosti dužnika tijekom postupka, čime se osigurava "*going concern*" vrijednost poduzeća koja je redovito značajno viša od likvidacijske vrijednosti, (b) zadržavanje upravljanja od strane dužnika ("*debtor-in-possession*") uz nadzor povjerenika, čime se očuvaju operativno znanje i poslovni odnosi, (c) izradu plana financijskog i operativnog restrukturiranja kojim se mogu reprogramirati dugovi, promijeniti uvjeti otplate i restrukturirati obveze na način koji maksimalizira namirenje vjerovnika, (d) očuvanje radnih mjesta i kontinuitet dobavljačkih i poslovnih odnosa, kao i (e) zaštitu od pojedinačnih radnji ovrhe koje bi mogle poremetiti restrukturiranje.

Četvrto, odredbe SZ-a propisuju relativno kratke i žurne rokove koji omogućavaju da se razumno moguće restrukturiranje provede u što kraćem roku. Sumarno, SZ propisuje: (a) rok za dovršetak predstečajnog postupka, sukladno članku 63. SZ-a, koji se načelno mora dovršiti u roku od 120 dana od dana otvaranja postupka, s mogućnošću produljenja za – u načelu – daljnjih 180 dana, i (b) moratorij (zabrana ovrhe), sukladno članku 62. SZ-a, koji predviđa da danom otvaranja predstečajnog postupka nastupa prekid ovršnih postupaka i postupaka osiguranja te zabrana pokretanja novih ovršnih postupaka protiv dužnika u vezi s tražbinama na koje predstečajni postupak utječe, a koji traje 120 dana, uz mogućnost dva produljenja za – u načelu – daljnjih 90 dana, uz ispunjenje zakonskih zahtjeva.

Navedeni rokovi jasno pokazuju da je zakonodavac predstečajni postupak zamislio kao učinkovit i relativno brz mehanizam restrukturiranja, koji se mora provesti u razumno kratkom roku kako ne bi nepotrebno opterećivao vjerovnike i poslovne partnere, a stečajni postupak tek kao alternativu tome.

Ključno je da SZ izričito predviđa mehanizam konverzije predstečajnog postupka u stečajni postupak ako restrukturiranje nije moguće. Naime, članak 64. stavak 1. i 2. SZ-a propisuje da će sud obustaviti predstečajni postupak i nastaviti ga kao stečajni postupak, između ostalog, ako utvrdi da ne postoji predstečajni razlog odnosno postoji stečajni razlog, ili da vjerovnici ne prihvaćaju plan restrukturiranja.

Navedena zakonska struktura nedvojbeno pokazuje da je hodogram postupanja jasan: primarno se ide u restrukturiranje putem predstečajnog postupka i plana restrukturiranja, a tek podredno – ako restrukturiranje nije moguće, ako postoji stečajni razlog ili ako postoje drugi opravdani razlozi – postupak se nastavlja kao stečajni postupak s likvidacijom, unovčenjem i podjelom stečajne mase dužnika.

Slijedom navedenog, pristupanje stečajnom postupku kao primarnom pravcu u situaciji kada postoji predstečajni razlog (prijeteća nesposobnost za plaćanje) i kada je dužnik podnio prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka, bilo bi protivno cjelokupnoj strukturi i logici SZ-a. Stečajni postupak ima sasvim drukčiju svrhu – skupno namirenje vjerovnika unovčenjem imovine – i tek iznimno omogućuje restrukturiranje kroz stečajni plan (koji zahtijeva bitno drugačije uvjete i koji se u praksi rijetko koristi).

Davanje prednosti stečajnom postupku u konkretnom slučaju štetilo bi pravima i interesima ne samo predstečajnog dužnika, već i (a) dobavljačima, koji bi u stečajnom postupku izgubili poslovnog partnera i potencijalno morali otpisati potraživanja koja bi u predstečajnom postupku mogla biti reprogramirana i namirena u znatno većem postotku, (b) poslovnim partnerima, koji bi izgubili dugogodišnje poslovne odnose i morali tražiti alternativne kanale distribucije ili nabave, (c) financijerima, koji bi u likvidacijskom scenariju ostvarili znatno niže namirenje nego u scenariju nastavka poslovanja i restrukturiranja, (d) više od 7.000 radnika s obiteljima, čiji bi egzistencijalni položaj u slučaju otvaranja stečajnog postupka postao krajnje neizvjestan, s obzirom na to da stečajni postupak redovito rezultira prestankom radnih odnosa i gušenjem poslovne djelatnosti, i (e) gospodarstvu i društvu u cjelini, s obzirom na to da predstečajni dužnik posluje putem više od 1.400 poslovnica i predstavlja značajan gospodarski subjekt čije bi gašenje poslovanja imalo dalekosežne negativne učinke na tržište, lokalnu zajednicu i državni proračun.

Stoga, prihvaćanje tumačenja A&G-a i davanje prednosti stečajnom postupku nad predstečajnim postupkom bilo bi ne samo pravno neutemeljeno, već bi rezultiralo i značajnom štetom za sve sudionike: dužnika, vjerovnike, zaposlenike, poslovne partnere i gospodarstvo u cjelini. Upravo radi sprječavanja takvih situacija zakonodavac je u SZ-u, u skladu s Direktivom i Uredbom, predvidio predstečajni postupak kao primarni mehanizam za dužnike kod kojih postoji prijeteća nesposobnost za plaćanje.

Peto, predstečajni dužnik dodatno ističe da njegovi godišnji financijski izvještaji na dan 31. prosinca 2025. godine nedvojbeno dokazuju da predstečajni dužnik nije prezadužen u smislu članka 5. SZ-a.

Naime, sukladno članku 5. stavku 2. SZ-a, prezaduženost postoji "ako je imovina dužnika manja od postojećih obveza, osim ako se prema okolnostima slučaja može osnovano pretpostaviti da će dužnik nastaviti sa svojim poslovanjem". Dakle, za utvrđivanje prezaduženosti kao stečajnog razloga nužno je utvrditi relevantan odnos imovine i obveza, pri čemu zakonodavac izričito predviđa iznimku za situacije u kojima postoji osnovana razumna pretpostavka nastavka poslovanja (odnosno "going concern").

U konkretnom slučaju, iz revidiranih godišnjih financijskih izvještaja predstečajnog dužnika na dan 31. prosinca 2025. godine jasno proizlazi da je ukupna imovina veća od ukupnih obveza. Naime, ukupna imovina iskazana je u iznosu od EUR 706.105.000,00, dok su ukupne obveze iskazane u iznosu od EUR 655.409.000,00, što predstavlja pozitivnu razliku od preko EUR 50.000.000,00 u korist imovine. Već navedena usporedba nedvojbeno upućuje na zaključak da predstečajni dužnik nije prezadužen.

Navedeni financijski izvještaji pripremljeni su u skladu s mjerodavnim računovodstvenim standardima, pri čemu je predstečajni dužnik angažirao neovisno specijalizirano društvo za procjenu vrijednosti radi provedbe testa umanjenja vrijednosti *goodwill* u skladu sa svim zahtjevima financijskih izvještajnih standarda, a koja je dovršena prije finalizacije godišnjih financijskih izvještaja za 2025. godinu.

Nadalje, detaljni rezultati navedene procjene naknadno su provjereni od strane neovisnog revizora koji je revidirao financijske izvještaje predstečajnog dužnika. Zaključak neovisnog revizora iskazan je u revizorskom mišljenju i izvješću koje prate godišnje financijske izvještaje. Drugim riječima, tvrdnja predstečajnog dužnika o nepostojanju prezaduženosti nije jednostrana procjena, već je potkrijepljena neovisnom vanjskom procjenom i neovisnom revizijom, što joj daje posebnu dokaznu snagu.

Istovjetan zaključak proizlazi i iz financijskih izvještaja koji su pripremljeni za potrebe predstečajnog postupka. Naime, i u tim financijskim izvještajima, koji su pripremljeni uz primjenu istih računovodstvenih standarda i metodologija, iskazana je imovina koja premašuje obveze, čime je potvrđeno da predstečajni dužnik nije prezadužen. Dosljednost zaključaka između godišnjih financijskih izvještaja i financijskih izvještaja pripremljenih za predstečajni postupak potvrđuje ispravnost i objektivnost provedenih analiza.

Slijedom navedenog, A&G-ove paušalne i ničim potkrijepljene tvrdnje o navodnoj prezaduženosti predstečajnog dužnika nemaju nikakvo uporište u relevantnoj dokumentaciji. Štoviše, dostupni financijski podaci u prošloj godini – revidiran od strane neovisnog revizora i potvrđeni neovisnom vanjskom procjenom – i recentni svježiji financijski podaci nedvojbeno dokazuju suprotno: predstečajni dužnik ispunjava predstečajni razlog (prijetecu nesposobnost za plaćanje), ali nije prezadužen u smislu članka 5. SZ-a, odnosno ne postoji stečajni razlog koji bi opravdao otvaranje stečajnog postupka.

Zaključno, iz svih prethodno iznesenih okolnosti nedvojbeno proizlazi da stečajni postupak nema prednost pred predstečajnim postupkom, a osobito ne u konkretnim okolnostima ovog predmeta. Slijedom svega navedenog, jedini ispravan i zakonit pravac koji predstečajni dužnik predlaže jest:

(a) sud treba obustaviti stečajne postupke koji se vode pod poslovnim brojevima St-432/2026 i St-433/2026, kao i sve druge postupke koji jesu ili bi mogli biti pokrenuti radi otvaranja stečajnog postupka,

(b) sud treba žurno nastaviti voditi predstečajni postupak koji se trenutno vodi pod poslovnim brojem St-431/2026, osobito kako bi se u što kraćem roku omogućilo vođenje redovnog poslovanja društva, čime će se očuvati i povećati vrijednost imovine dužnika za sve vjerovnike i zaštititi radna mjesta, *kao i*

(c) podredno, ako sud zbog bilo kojih razloga nastavi voditi stečajni postupak pod poslovnim brojem St-432/2026 ili St-433/2026, tada je nužno da sud sukladno članku 118. SZ-a odredi mjeru osiguranja kojom se zabranjuju ovrhe i osiguranja protiv predstečajnog dužnika, kako bi se spriječio nastup nepovoljnih i nepovratnih promjena imovinskog položaja dužnika koje bi mogle štetiti svim vjerovnicima.